

Мирјана Бобић Мојсиловић

ИМИТАЦИЈА ЖИВОТА

Комична мелодрама

Писац, рођена у Београду, дипломирала на ФПН, одсек новинарство. Двадесет година радила као новинар. Објављивала колумне, есеје и интервјуе у свим значајним југословенским и српским недељницима, била уредник и водитељ политичких “talk show” емисија *Прича о...*, *Умијеће живљења*, *Три њуџа два*, *Блиски сусрећии*. Била сценариста документарне серије о Бијелом дугмету. Аутор серијала *Буди фин* на РТС.

Објавила књиџе:

Баба, немој нишиџа да ме џиџаиш – (збирка кратких љубавних прича) 1997; *Сузе су О.К* (драма) 1999; *Дневник срџске домаћице* (роман) 2000; објављен и у Француској и Италији; *Нарру енд*, (роман) 2002; *Дневник срџске домаћице*, 2002. године; *Мајке ми, бајка*, роман 2003.

Изведене драме:

Сузе су О. К, Народно позориште Београд, сцена Раша Плаовић, премијера март 1999. режија Милан Караџић; *Верица међу шљивама*, 2000; Атеље 212, монодрама, са Светланом Бојковић у насловној улози, режија Татјана Мандић Ригонат. (Златна колајна, Светлани Бојковић на Фестивалу монодраме и пантомиме у Земуну 2002); Монодрама *Верица међу шљивама* ушла је у *Анџолоџију савремене монодраме* (2003.) коју је саставио Радомир Путник; *Имиџација живоиџа*, 2003. копродукција Центра за културу Панчево и Народног позоришта у Београду.

Живи и ради у Београду, као слободни уметник.

Мирјана БОБИЋ МОЈСИЛОВИЋ

ИМИТАЦИЈА ЖИВОТА
Комична мелодрама

УЛОГЕ:

ОЛГА КРУНИЋ, алијас СИСИ, 50 година, некада позната глумица
АНГЕЛИНА ЈОВИЋ, алијас ЛОРЕТА, 25 година, млада глумица
МИЛИВОЈЕ, 30 година, драмски писац, почетник

Радња се одвија у једној соби, са неколико комада намештаја,
малим параваном и два телефона

Редослед сцена

1. Немој да се курваш (Ангелина и Миливоје)
2. Ко себи прашта, и Бог му прашта (мама и Миливоје)
3. Срце, сви ми нешто кријемо (Сиси и Лорета)
4. Треба само да се опустиш, срце (Сиси и Лорета)
5. Ми једемо исти бурекаш, срце (Сиси и Лорета)
6. Мама, кажи драгичка (Миливоје и мама)
7. Црвени шал (Сиси и Лорета)
8. Зашто, побогу, зашто? (Сиси, Лорета, Миливоје)
9. Жизела и Жоржета (Сиси и Лорета)
10. Срећан крај (Миливоје)

 1. НЕМОЈ ДА СЕ КУРВАШ

Анђелина и Миливоје

Просценијум

Музика јака, Анђелина и Миливоје у кајуџицама које закоичавају, музика се полако ујмишава. Излазе са жура.

МИЛИВОЈЕ: Добро, и шта је сад било?

АНГЕЛИНА: Ништа.

МИЛИВОЈЕ: Мислим, у чему је проблем? Ајде, лепо ми реци.

АНГЕЛИНА: Не, уопште нема проблема, мислим, уопште.

МИЛИВОЈЕ: Не капирам, одједном си се надурила

АНГЕЛИНА: Доведеш ме на жур и онда цело вече стојиш са оним кримосима

МИЛИВОЈЕ: Ма, дај...

АНГЕЛИНА: Онај један није скидао очи са тебе, си нормалан?

МИЛИВОЈЕ: То су људи од којих ми зависи пројекат, шта ти је, зашто кримоси?

АНГЕЛИНА: Па то и јесте трагедија нашег позоришта! Што ти од таквих зависи пројекат. Немој сад да ми цинцулираш... И немој да ми се правиш да ниси приметио да те је онај мали, ћелави, коцкасти, куцкао каранфилом по рамену

МИЛИВОЈЕ: Ангелина, тише говори, молим те, може неко да те чује

АНГЕЛИНА: У, баш сам се насекирала... И шта је било? Шта кажу? Јеси им бар помињао мене?

МИЛИВОЈЕ: Како, бре, 'си нормална?

АНГЕЛИНА: Лепо. Да им кажеш да имаш девојку глумицу, којој хоћеш да напишеш улогу, мислим шта је ту страшно? Или ти ја нисам девојка? И који пројекат је у питању?

МИЛИВОЈЕ: Па како? Они хоће, сад ћу да ти објасним, и ја сам се мало изненадио, они хоће, знаш, дуо драму... која се одвија у мушком фитнес клубу, и у којој се ради о два интелектуалца мацо, о Србину и Американцу, који желе да усвоје дете у време Милошевићеве диктатуре!!! Како да ти кажем, али ти си паметна, па схваташ, нема ту места за женску улогу... Ма, неће ни да чују, а они финансирају...

- АНГЕЛИНА: Какво позориште таква и тема. Надам се да ти нису спецификовали ко од њих двојице треба да буде доминантан... И, да ти нису случајно напоменули да дете које желе да усвоје треба да буде отето из канци злочиначке православне цркве... Мислим, тужно је то.
- МИЛИВОЈЕ: *(Смеје се)*
Откуд знаш за цркву? Стварно су то поменули...
- АНГЕЛИНА: Е, јадна земља, шта си доживела. Шта се смејеш? Нешто муљаш?
- МИЛИВОЈЕ: Шта си пила? Не познајем те овакву. Тише, молим те.
- АНГЕЛИНА: Ма нећу више да се смешкам никоме, знаш? Таква сам. Лепо ти кажем шта хоћу... И, јесу ти бар дали паре? ' Су дали аванс? Јеси направио посао? Хоће ли да ти купе тај текст? Да видимо јеси ли се цабе шлихтао?
- МИЛИВОЈЕ: Изгледа да хоће. Сутра треба да се нађемо... у фитнес клубу.
- АНГЕЛИНА: Лепо! Мало склекове да радите. Јел ме палиш? Изгледају као криминалци.
- МИЛИВОЈЕ: Дај, бре. Само да продам нешто, само да ми крене.
- АНГЕЛИНА: Да си стварно искрено хтео да ми напишеш улогу, смислио би већ нешто. А не ово. То је чисто проституисање.
- МИЛИВОЈЕ: Шта си рекла?
- АНГЕЛИНА: То што си чуо. Срамота за једног српског писца!
- МИЛИВОЈЕ: Заболе ме за то. Нисам српски писац, ја сам само писац. Хоћу да будем само писац!
- АНГЕЛИНА: Па, само српском глупом писцу могу да испостављају такве захтеве. Да си само писац, не би са наручиоцима ни разговарао, без обзира ко су.
- МИЛИВОЈЕ: Ма, немој.
- АНГЕЛИНА: Политички коректне драме! Човече! Какав хорор! Дал ' су они кримоси, тајни политички лоби, или ко зна који сексуални клан, уопште ме не занима.
- МИЛИВОЈЕ: Ау, што си револуционарна. А да је којим случајем ту била улога за тебе, не би је прихватила? Кад би се шалили. Јел' је не би прихватила?
- АНГЕЛИНА: Вала, не бих. Ни мртва.
- МИЛИВОЈЕ: Стварно не би? Да немаш шта да једеш? Да си на улици, да си очајна...

АНГЕЛИНА: Такве ствари се, бре, не раде из очаја. Из очаја се проси, из очаја се украде, из очаја одеш на штајгу... А кад си мекан, и лењ, онда се ради тако нешто. То је краћи, мекши пут, за оне који нису гадљиви

МИЛИВОЈЕ: А ти си гадљива?

АНГЕЛИНА: На то сам специјално гадљива. Учествовање у планетарној лажи. Стварање по диктату. Писање које је у складу са актуелном политичком опцијом. Пишеш оно што сигурно пролази. Али где, брате, код кога то пролази? Јел' ти уопште капираш шта ти причам?

МИЛИВОЈЕ: А ви, што србујете по туђим леђима, то је баш слатко. Сви бре, на писца. Само се писцу не опрашта и памти. Испада да су писци најважније фигуре у овој земљи. Писаћу оно што се тражи и од чега могу да преживим. А ти нећеш да учествујеш у планетарној лажи? А у некој мањој, мацо?

АНГЕЛИНА: У мањој, сви понекад учествујемо.

МИЛИВОЈЕ: Кеве ти?

АНГЕЛИНА: Јесу то твоја уверења? Јеси нормалан? На диктат, на то пристају само неталентовани људи. Само неталентовани, јер то је једини начин да брзо успеју...

МИЛИВОЈЕ: Мислиш? А?

АНГЕЛИНА: Вала, мислим. Тај транспенисални мултикултуризам, или тај "Срби, народ најстарији" стил, немој, кеве ти. Па макар раскинули овог часа, па макар не играла никад нигде и ништа,

МИЛИВОЈЕ: Де да раскинемо, то највише волим код тебе. Што си своја. Што си борац. Имаш муда. Што не муљаш.

АНГЕЛИНА: Таква сам, каква сам. Зато за мене нигде улоге. Слабо се уклапам.

МИЛИВОЈЕ: Слатка си ко мед. Како нема улоге, шта причаш? Јесам ти обећао да ћу да напишем драму за две глумице? Обећао сам ти, али молим те, подржи ме сад.

АНГЕЛИНА: У чему да те подржим? Ради шта хоћеш, брате, велики си дечко.

МИЛИВОЈЕ: Дај цигаре.

АНГЕЛИНА: Нема. Попушили смо.

МИЛИВОЈЕ: Стварно смо га попушили. Без кинте сам.

АНГЕЛИНА: Ко ме причаш.

МИЛИВОЈЕ: Видиш, овако више не иде. Ангелина, морамо да се сналазимо, јеби га. Ко ме, бре, да пријавим да сам као дипломирани драматург до сада реализовао, од свих својих текстова, само текстове за етикете јетрене паштете и пасту за зубе? Мислиш да је то живот једног уметника? Зар то није проституисање? Курвамо се и правимо се да нема везе.

АНГЕЛИНА: Мање се курваш са текстом за налепницу јетрене паштете. Није да ја губим наду, глупости, ал' ипак, да сам знала да ће овако тешко да буде, никад не бих студирала глуму. Да сам знала да ти треба подршка странке или невладине организације да би постојао као уметник, страшно! Не бих терала мог покојног оца Милутина да продаје оно мало окућнице у Дудовици, да ме школује. Ни једна једина улога! Јел' теби јасно? Човече! Јел то нормално?

МИЛИВОЈЕ: Овде одавно више ништа није нормално.

АНГЕЛИНА: Па, није.

МИЛИВОЈЕ: Пољуби ме.

АНГЕЛИНА: Љута сам. Само глас, само сам глас продала. Кад дођем у село, а моја Цана ме пита кад ћеш ћерко да се појавиш на Телевизији, ја кажем – немој мама тако “Овде Шуби ду, децо!”, то сам ја! Цртани филм! Она се смеје, јадна, није никада била у позоришту, њој је телевизија све... Па, да имам нос ко кључ од луднице, боље бих прошла. Или да имам тен ко да се умивам ексерима, већ бих играла бар у некој породичној серији.

МИЛИВОЈЕ: Немој да си на крај срца. Дођи.

АНГЕЛИНА: Ма шта немој? Ово није живот. Ово је имитација живота!

МИЛИВОЈЕ: Добар наслов. Диван филм.... Оћемо код мене?

АНГЕЛИНА: Чиме? Аутобуси не иду, за такси немамо...

МИЛИВОЈЕ: На то нисам мислио... а пешке одавде до Карабурме... по овој зими... А да идемо код тебе?

АНГЕЛИНА: Е, немој, цимерка ми се данас вратила... Педалирао је онај њен богати кримос... јадна, само плаче... сад ће морати да се врати у хор, да пева за плату... А и касно је. Нема шансе. Немој да се љутиш, Миливоје, морам да будем одморна... сутра почињем нову тезгу...

МИЛИВОЈЕ: Не смем ни да питам...

АНГЕЛИНА: На жалост, глас, опет само глас.

2. КО СЕБИ ПРАШТА И БОГ МУ ПРАШТА

Миливоје и мама

*Стиан, дневна соба, слике на зидовима, негде фали слика, очигледно про-
даша... Олга Крунић, досијојансјивена и озбиљна, без јаке шминке, у
скромном џемџеру и сукњи, са Миливојем, пију чај*

ОЛГА: Сине мој, не знам шта да ти кажем. Главу горе! Било је и раније тешко, ал' сад је стварно...

МИЛИВОЈЕ: Не, не ради се више о томе да ли је тешко или лако, него, бре, докле ће да буде овако... Да те кара ко...

ОЛГА: Миливоје! Поведи рачуна о речнику. ' Те није срамота тако пред мајком?

МИЛИВОЈЕ: Извини, Олга. Изнервирао сам се.

ОЛГА: Нема ту изнервир'о не изнервир'о. Буди културан и фин млад човек! Имај мало поштовања, ако ни због чега другог онда зато што ме то вређа, тај језик, то псовање... извини, али у овој кући речи на П, К, Ј никада се нису могле чути. Имај мало поштовања.

МИЛИВОЈЕ: Добро, де, мама. Схватио сам поруку. Није тешко бити фин.

ОЛГА: Па и није.

МИЛИВОЈЕ: Извини, где ти је она мртва природа? Овде што је стајала?

ОЛГА: Продала сам је. Оног Божу Илића, мислиш? Он је отишао одавно, кад је требало да платим струју.

МИЛИВОЈЕ: Е, на шта смо спали, и ти и ја.

ОЛГА: Мислиш, због слике?

МИЛИВОЈЕ: Не, мислим на тебе и на мене. Где смо то ми?

ОЛГА: Зашто?

МИЛИВОЈЕ: Зато што стално причамо о новцу, зато што стално имамо нешто што више немамо, зато што смо спали на ниске гране... Види на шта личи твој стан... Ово је зрело за кречење... Баш смо бедни

ОЛГА: Нисмо бедни. Нисмо бедни. Мислиш да се понижавам што, уместо да, као некад, идем на пробе у Народно позориште, морам да смишљам себи полуглумачке тезге...

МИЛИВОЈЕ: Знаш, црњак је да чувена Олга Крунић, некадашња Офелија, Јулија, Мадам Сан Жен, нема улогу... кад помислим да си за ону глупу радио рекламу месец дана увежбавала да веселим гласом и изражајно изговориш

ОЛГА: “Кики, први српско – јапански гирос у Београду”. Али одлично сам то урадила. И то је нека уметност. А највећа уметност је преживети усправно, сине. Да никог не молиш, да ником ништа не дугујеш... А, једног дана, ако буде требало, вратиће се Олга на сцену. У великом стилу. До тада, радимо шта можемо, да преживимо.

МИЛИВОЈЕ: Знам, али мени је жао...

ОЛГА: Ма, шта има да ти буде жао? Лула Мишовић, молим те, кад су у великом чишћењу све отпустили из позоришта, па и њу, пријавила се као кућна помоћница своје сестре и зета! И ено је, седи код куће и само уздише што ништа не ради и што нема за хлеб. Свако смисли оно што може. Толики професори продају поморанџе по пијацама. Лекарима раде у бутицима. То је ТТГ. Такозвана Трагичност Транзиције. Бог нам, сине, ионако, даје само онај терет који можемо да поднесемо. А ти, не буди малодушан. То је непристојно за младог човека. “То је непристојно у оваквом часу”.

МИЛИВОЈЕ: Немој да ми глумиш сада.

ОЛГА: Што? Ја сам глумица!

МИЛИВОЈЕ: Имаш да ми даш неку кинту?

ОЛГА: Опет?

МИЛИВОЈЕ: Опет, извини.

ОЛГА: Дај ми још мало чаја... Стално ме у последње време питаш за паре, што је врло, врло, не знам како да кажем... Мислим, разумем, Миливоје, времена су тешка... Даћу ти нешто, само мислим, стварно, ако све профућкамо овако, никада нећемо имати довољно да поставимо твој комад... Даћу ти, сине, наравно... не треба мајци ништа осим да ти будеш срећан. Да радиш свој посао. Докле си стигао са драмом?

МИЛИВОЈЕ: Почео, па стао. Стално морам да пишем нешто бочно, по наруџбини...

ОЛГА: Штета што се не бациш на то. На драму. А наруџбина к’о наруџбина, и то је посао. Погледај мене. Погледај ме! Шта ја радим?

МИЛИВОЈЕ: Па о томе ти говорим, о нашој беди. Ја вала на то више нећу да пристајем, капираш? Мало ми је доста!

- ОЛГА: То није беда. Мене сасвим пристојно плаћају у Удружењу слепих. Знаш да сам им јуче читала Достојевског, два сата? Злочин и казна. Они све то лепо сниме на касете, па после слушају. То је мој посао сада. Читам... Што да не? То изражајно читање, то је глума такође, знаш, и чиним племениту ствар, помажем људима... Зато не смем да се прехладим, сипај ми још чаја. Морам да чувам глас... мој чувени лепи глас...
- МИЛИВОЈЕ: Али, написаћу драму. За тебе. Велика улога. Вратићу те на сцену, мама, само да станем на ноге. А то ће бити, Богами, брзо
- ОЛГА: Ма, нисам ја толико битна. Твој живот је у питању. "О, ви маловерни...!" Најважније је да никада не учиниш ништа због чега би се после стидео, то је једино важно. Да не радиш нешто што сам себи не можеш да опростиш.
- МИЛИВОЈЕ: Када боље размислим, једино што себи не могу да опростим је што ти ничим нисам вратио то што си се за мене жртвовала.
- ОЛГА: Зар мајке не треба то да чине? Мајка треба да учини све за своје дете, као што уметник треба да учини све за своје дело. Мислим, скоро све. Ти си моје дело... Што си тако патетичан? Шта се с тобом догађа, ако смем да питам.
- МИЛИВОЈЕ: Ништа.
- ОЛГА: Јел' све у реду? А? Делујеш ми забринуто.
- МИЛИВОЈЕ: Ма, јок.
- ОЛГА: Па, не можеш ти мајку да превариш. Ајде, шта те мучи? "Кажи својој мамици, кажи, што ћутиш".
- МИЛИВОЈЕ: Размишљам.
- ОЛГА: О драми?
- МИЛИВОЈЕ: О овоме што си рекла.
- ОЛГА: Шта?
- МИЛИВОЈЕ: О стварима које чинимо... а које су...
- ОЛГА: Неопростиве?
- МИЛИВОЈЕ: Аха
- ОЛГА: Јеси нешто, већ... Миливоје, црни сине?
- МИЛИВОЈЕ: Ја сам без посла, без кинте, без наде...
- ОЛГА: Ајде, ајде... Па то је, Миливоје, довољно за драму са срећним крајем.

МИЛИВОЈЕ: У дуговима...

ОЛГА: А до срећног краја има толико простора за обрте, за перипетије, за суспенс, за трагичне меандре...

МИЛИВОЈЕ: О чему причаш?

ОЛГА: О твојој драми, сине

МИЛИВОЈЕ: Али, ја причам о мом животу, који је тотална збрка

ОЛГА: Па, наши животи и јесу за позориште, понекад... Извини, не желим да будем индискретна, никад се нисам мешала у твоје приватне ствари, јел тако? А, где је ту љубав? Сине? Ако сме мајка да пита? Па ваљда има ту и нешто лепо? А? Где ти је она млада глумица? Јел то још увек актуелно?

МИЛИВОЈЕ: Откуд ти знаш за њу?

ОЛГА: Па, ти си ми рекао прошли пут... Кад ћу да је упознам?

МИЛИВОЈЕ: Дај, бре, Олга.

ОЛГА: Ангелина, јел тако? 'Си јој рекао да ти је мајка глумица?

МИЛИВОЈЕ: Шта ти је, нећу да се женим.

ОЛГА: А јел' негде игра? Да идем да је гледам...

МИЛИВОЈЕ: Ма не, на жалост. И она, јадна, никако да добије шансу, све тезгари ко и ми, где стигне...

ОЛГА: А то тебе додатно мучи?

МИЛИВОЈЕ: Шта?

ОЛГА: Она... Онда она... мора да од тебе... очекује... улогу...

МИЛИВОЈЕ: Па шта? Јел' то неки злочин?

ОЛГА: Надам се, не главну?

МИЛИВОЈЕ: Ти си главна...

ОЛГА: Јер, мислим, извини Миливоје, али ово морам да ти кажем... мало је глупо да ја скупљам паре да направимо представу у којој ће нека балавица да буде...

МИЛИВОЈЕ: Па не радиш само ти. И ја се довијам... И она ће да финансира. Мањим делом.

ОЛГА: О, па то је нови моменат. И, шта ће она да игра? Мислим, ако смем да питам?

МИЛИВОЈЕ: Још нисам написао њену улогу, мада ме притиска...

ОЛГА: Чекај, колико сте заједно?

- МИЛИВОЈЕ: Зашто? Скоро два месеца...
- ОЛГА: И она већ има такве захтеве? Улогу? Какве су ове нове генерације, сачувај ме боже.
- МИЛИВОЈЕ: Ми смо гладни биографије.
- ОЛГА: Хоће улогу! У мом комаду? Који за мене пишеш? Каква је то особа?
- МИЛИВОЈЕ: Храбра.
- ОЛГА: То је мало... мислим, ја бих се стидела и теби да тражим, да се ти, сам, ниси тога сетио, ја ти никад...
- МИЛИВОЈЕ: Па не може човек да се стиди ако... се бави својом професијом, зар ми то ти ниси увек говорила?
- ОЛГА: Па шта она ради?
- МИЛИВОЈЕ: Ко?
- ОЛГА: Твоја млада глумица.
- МИЛИВОЈЕ: Не причам о њој. Она нахсинхронизује цртаће, ал' не говорим о њој. Говорим о себи. Ја сам само професионалац. Јел тако? Ја пишем. Како ћу да се обрукам ако се бавим писањем?
- ОЛГА: Па, једино што може да те обрука, то је лоше писање. Јел' тако?
- МИЛИВОЈЕ: Па, да... ваљда. Ал' ако си професионалац... ако умеш да пишеш, можеш да пишеш о чему год хоћеш... бавиш се својим основним занатом, и онда не можеш да се... На пример, нешто сам размишљао, изнајми те неко да као професионалац, на пример, на пример, да драматизујеш политички митинг странке... неке странке... па чак и твоје омражене странке... од тебе се тражи само да пишеш, не мораш да се потпишеш, ти си само у служби речи, језика, стила... јел' тако, ти си само средство уобличавања одређене идеје... Ниси ти, рецимо, Беби Џејн, ако си инструмент њеног извођења на сцени...
- ОЛГА: Извини, душо, али то није исто... Не могу тако да се релативизују ствари...
- МИЛИВОЈЕ: Како не могу? А кад рецитиујеш за Тита, на пример. За Милошевића...
- ОЛГА: Шта, сад ти мени, као, пребацујеш? Не видим куда води овај разговор. Прво, Титу нико није рекао "Не", и ти то не можеш да схватиш. Био си мали. А он је био стар. А што се

овог другог тиче, мислим, то је ниско... Од тог хонорара сам ти платила курс креативног писања у Будимпешти... Мислим, то је оно... рани псето да те уједе...

МИЛИВОЈЕ: Не ради се о томе, Олга, нисам хтео да те увредим, и нисам незахвалан, ниси ти битна, само гласно размишљаам...

ОЛГА: Па, наравно да ја нисам битна.

МИЛИВОЈЕ: Мислим, кад играш, кад си на сцени, не знаш да ли ти у публици седи ратни злочинац. Да ли увесељаваш и разнежујеш, криминалце, свиње или дивне људе. Зар то није то? Размисли?

ОЛГА: О чему, побогу?

МИЛИВОЈЕ: О томе. Шта је морално исправно.

ОЛГА: Ма дај, молим те, у ком се ти свету крећеш? Шта је, забога, јел' треба да се утврђује морално политичка подобност и за публику? То је, видим, нека новост у јавном и културном животу. Па јел' теби нормално да из позоришта јаве бившем председнику државе да није у реду да дође на премијеру, јер се новој власти то не допада? То је срамота за позориште. Ниси ваљда ти са њима? То је нешто због чега би требало да се стиде.

МИЛИВОЈЕ: У томе и јесте проблем. Изгледа да се нико се не стиди, и зато сам у дилеми. Зато ми је све ово мучно. Јесам ли писао текст за јетрену паштету, за етикету? Јесам! Па није то срамота. Треба да ме буде баш брига, али кево

ОЛГА: Нисам ти ја кева

МИЛИВОЈЕ: Мислим, кад погледам... ту јетрену паштету прави фирма коју држи један криминалац и убица, а у паштети је двадесет одсто састојака од млевених роза гумених рукавица... а ја пишем да је здраво за децу... и од тога добијам кинту... а знам да се народ трује, а зликовац богати...

ОЛГА: Немој тако. Ти ниси ни технолог ни нутрициониста, Миливоје, па према томе, то не треба да те се тиче! Трагедија је то што мораш, да би преживео, да се бавиш тим стварима, уместо узвишеним ликовима, реченицама и обртима у твом комаду. Идејама! Али и Кундера је, то се тешим, док је био у немилости, дакле без пребијене паре и без могућности да објављује своју литературу, писао хороскопе под псеудонимом... у међувремену, синко, сви се ми сналазимо... Важно је једино да никоме не чиниш зло... Шта је твој проблем, дакле...

МИЛИВОЈЕ: Мој проблем? Уопште немам проблем. Само размишљам о ономе шта си рекла...

ОЛГА: О брукању? О томе шта можемо све да радимо, а да се озбиљно не постидимо? О томе?

МИЛИВОЈЕ: Да.

ОЛГА: Шта си се за то ухватио?...

МИЛИВОЈЕ: Имам дилему.

ОЛГА: Дај, молим те. Јел' у твом стилу високог моралног изазова – да ли да напишеш да улошци са крилцима марке ИКС скупљају више “садржаја” него конкуренција, иако знаш да то није истина...

МИЛИВОЈЕ: Е, ова ти ваља. Како си погодила?

ОЛГА: Шалим се. Шта год да радиш...

МИЛИВОЈЕ: Да ли се данас ико стиди? О томе размишљам... Људи јавно мењају своје политичке опције, без стида... И увек имају изговор да су морали... У политици је све опрштено... Али, ако си принуђен да урадиш нешто лоше...

ОЛГА: Престани више. Ствари су много једноставније. Ако себи можеш да опростиш, и Бог ће ти опростити. Узми десет божијих заповести и то ти је довољно...

МИЛИВОЈЕ: Али, тамо нема ништа о писању.

ОЛГА: Нема ни о глуми.

МИЛИВОЈЕ: Па, онда...

ОЛГА: Па онда, сине, иди и стварај. И ја већ касним.

МИЛИВОЈЕ: Читаш слепима, опет?

ОЛГА: Настављам с Достојевским. Само, мораћу да узмем некога да ми помаже. Има много посла.

МИЛИВОЈЕ: *(Одлазећи)*
Олга, поносим се тобом.

ОЛГА: Ја сам поносна, без обзира на све. Дођи да те пољубим.

Миливоје се измиче, Олга му шутица кинџу у џеј... Свејло се мења, њосијаје црвено. Еројска музика, свејло ијид. Олга ужурбано њочине да ѡрекрива фотиеле белим чаршафима, да скида слике са зидова, соба ѡсѡијаје ѓола, окреће ѡраван, ка ѡублици који је црвене боје од брокаѡа...

3. СРЦЕ, СВИ МИ НЕШТО КРИЈЕМО

Сїан

Сиси у њеоару, обавља кућне њослове, сїавља ѡїлоїне и скида бркове, и ѡелефонира

СИСИ: Ма немој ништа да бринеш. Наравно да може. Молим? Студирам... језике... Мокри, дебели, мали, црвени, рачvasti, који хоћеш, лафе... Кажи твојој Сиси... Аха... Већ сам влажна, скроз... Загорачила сам и седам на тебе... Баш ме палиш... Само се опусти. Тако... Уххх... јел добро?... Носим број пет... и праве су... Откопчај ми црни брусхалтер... Видиш како ми не висе... Стоје као две каћуше, усправно... Волим твој глас... какав си ти мацан, фррр... Пази да ми не поцепаш најлонку... Волиш што сам природна плавуша, наравно... свуда... сам плава... Што сам витка, витка, са узаним куковима, имам велике крупне, плаве очи... Колико имам година? Ја? Двадесет три! Молим? Није тачно, имам двадесет три године, стварно. Мајке ми. Него глас ми је мало, знаш, то је зато, мацане, што много пушим у последње време. Чекај, стани, немој да прекидаш... Шта хоћеш? Неку млаћу? Добро. Моменат... Лариса, приђи суда! Јеси ту? Ево сад ће она... Дарагој, милиј мој, имам двадцет и три года? Разгранали јаблани и груши, па прили ту мани надрикој, вихаћила навире каћуша... ја, пришла сам в Белград из Омска... Си бил негда в Русија?

Ероїска музика, црвено свеїло, Сиси и даље ѡелефонира, скине бркове, заврши разћовор, скине ѡїлоїне, и седне у фоїшељу.

Сиси, сїавља наочаре, маже усїа црвеним кармином, ѡелефонира. Намешїа ѡлаву ѡеруку.

Има обичну сукњу и блузу, ѡреко које навлачи свилени ѡењоар. На зидовима су видљиви ѡраћови скинућих слика. Ламїица на друћом ѡелефону се уїали.

СИСИ: Тако... ммм, да, то... то... да се смејем? Хоћеш да се смејем? Сад? Сад?
(Сиси ѡочиње да се смеје ћрохїом)
Јел' овако добро?... Јел' добро... Како ти кажеш, дебели. Нема шта твоја Сиси неће да ти каже... Дебели... Где си сада...?!? Ти плачеш? Плачи, дебели, плачи... Сузе су... сузе су О. К.

(Сиси покрије усња руком да не поукне од смеха на ову своју досејку)

Добро, хоћу.

(Сиси се ојей смеје хистерично)

Хоћеш да се Сиси наљути?... Срам те било, шта то радиш? Шта то радиш? Сад ћу да одем и да се више никад не вратим... Шта радим?... Облачим гаћице... полако... једна нога... таако... па онда друга... и... ко ти је дошао...? Мама?!? Дај ми маму!

(Сиси слегне раменима и сјустји слушатицу. Погледа на сај и зајшише)

Двадесет седам минута. Није лоше.

Звоно

Сиси уводи Лорейу. Лорейа има, кајућ, фармерке и кошуљу, црну њерику...

СИСИ: Ја сам Сиси.

ЛОРЕТА: Лорета.

СИСИ: То ти је уметничко?

ЛОРЕТА: Не, то ми је крштено. Кад би се зезали.

СИСИ: Волим што си тачна. Значи да си одговорна и да имаш добар однос према послу.

ЛОРЕТА: Мислила сам да је Лаки овде главни? Где је он?

СИСИ: Он и јесте газда.

ЛОРЕТА: Какво је онда ово место? Ја сам замишљала канцеларију. Столови, телефони... Ви овде живите?

СИСИ: Шта ти пада на памет. Ово је привремена канцеларија... Ја одговарам за ово место... Газди... Лакију. Нама је дозвољено да користимо само ову просторију и тоалет. А ја могу и кујну, пошто сам ја овде главна. Знаш! Остало је закључано.

ЛОРЕТА: А где су телефони?

СИСИ: Ево их. Ово је твој.

ЛОРЕТА: Јел' ради још нека... девојка?... Чуј мене, девојка...

СИСИ: Увек само по две раде. Мали је простор. И има само два телефона. А што се тиче "девојке", срце, ми овде продајемо глас и машту...

ЛОРЕТА: И глуму...

- СИСИ: Тако да... године нису важне... мислим, боре се не виде преко телефона... Као ни биографија, срце
- ЛОРЕТА: Ја нисам курва, само да знате...
- СИСИ: Знам, знам, срце... Нисам ни ја, а опет... да те неко пита шта радиш, ти можеш да кажеш да лечиш, да помажеш, да удовољаваш, да чиниш срећнима људе од десет до седам-десет година, ал' на крају, срце, ти... дахћеш на телефон...
- ЛОРЕТА: И, ми седимо заједно?
- СИСИ: Да, што?
- ЛОРЕТА: Мислила сам, ако већ некоме свлачим гаће... да ће да буде мало више интимности...
- СИСИ: Да ти тетка нешто каже... само се ти увати телефона... многе су се тако бринуле, па им после ништа није сметало... на крају, сви смо ми једна породица... несрећника
- ЛОРЕТА: Немојте, молим вас, породицу...
- СИСИ: Па, нормално, мајка ти не зна?
- ЛОРЕТА: Немам мајку, ни оца... Имам малог сина... кога морам да издржавам и то је све што ћете знати о мени
- СИСИ: Е, синко, свако од нас има неку тужну причу...
- ЛОРЕТА: А која је ваша?
- СИСИ: Па, нећеш ми веровати, ја сам радни век завршила у Основној школи Народни херој Јосип Броз Тито, на Чукарици...
- ЛОРЕТА: Шта сте били, теткица?
- СИСИ: Не, драга моја Љовисна... ја сам...
- ЛОРЕТА: Лорета

Пали се сијалица на Лоретином телефону, Сиси јој даје знак да се јави, Лорета се самоуверено дохвати слушалице.

СИСИ: Била наставник разредне наставе...

Док Лорета телефонира, Сиси је испунивачки осмајра.

ЛОРЕТА: Хало? Ммм... Лорета... фрррр... бићу све што хоћеш... могу да будем дивља мачкица, збуњена ученица, калуђерица, болничарка... могу да те љубим, да те гризем, да те голицам, да те гребем, да будем у сокницама, у црним халтеркама... молим?... могу да... да имам тетоважу где год ти кажеш, ја сам твоја добра вила, фрррр, испунићу ти сваку жељу... А?...

- Кажи твојој Лорети... шта хоћеш? А? Ја сам сада ту... сама сам, лежим на базену и чекам те... кажи... шта желиш... кога? Ало! Ало!... Спустио је слушалицу.
- СИСИ: Е, нећеш се ти 'леба од овог посла најести, сестро. Па није био ни минут. Слабо... бога ми. Шта је хтео?
- ЛОРЕТА: *(Разочарано и збуњено)*
Сиси. Тебе.
- СИСИ: Јер ја познајем људску душу, о томе се ради... Научићеш... мало ти треба праксе... И он се мало збунио.
- ЛОРЕТА: Била је она! Немам ја шта ту да учим, ја сам докторка за... мушкарце и људску душу, могу да изведем шта год траже... ће мени једна пензионисана теткица да држи предавање о сексу и еротским разговорима
- СИСИ: Не, срце, била сам наставник разредне наставе...
- ЛОРЕТА: У основној школи Народни херој...
- СИСИ: Па зато знам да проценим, по гласу, ко шта тражи, ко је какав, ја то тако, одмах, по гласу, по узречици, по дисању, могу боју очију да им погодим... Тако да, учи ти од мене..., сине, моји разговори у просеку трају по тридесетак минута...
- ЛОРЕТА: Стварно сте радили као наставник?
- СИСИ: Разредне наставе!
- ЛОРЕТА: Никад не бих рекла.
- СИСИ: Па у томе и јесте ствар. О томе се овде ради. Моћ трансформације, мимикрија. Тихи сусед... Напољу смо сасвим други људи. Ми, с обе стране жице... И ти, сине, не носиш ту перику по улици?
- ЛОРЕТА: Ово није перика. Мислим јесте, јер нисам стигла да оперем косу, али ја сам природна...
- СИСИ: Сви ми нешто кријемо...
- ЛОРЕТА: Само да знате, ја нисам курва...
- СИСИ: То си већ рекла
- ЛОРЕТА: А и ви носите перику...
- СИСИ: Ха, ха. Добар штос, срце. Јако духовито. Добра си за почетак. Ово је моја коса. Фарбање, мало... па је уништена... Али, носила сам и ја перике, раније...

- ЛОРЕТА: Стварно? Боље би било да сте их сачували за треће доба.
- СИСИ: Не знаш ти, колико је живот дугачак... Ако хоћеш лажни идентитет, онда, срце, води рачуна... Видим, доста си дрчна, то је добро за овај посао. Само да знаш, ја сам овде главна.
- ЛОРЕТА: То ћемо тек да видимо.
- СИСИ: Колико имаш година, двадесет две, три?
- ЛОРЕТА: Није битно. Могу ћерка да вам будем... Али, нисам курва, знате...
- СИСИ: Ни ја нисам курва, да знаш... Али, немој много да се заносиш. Ми смо безобразне девојчице, ми смо само Сиси и Лорета, срце, кад смо овде... Разумеш? Морале смо да се преквалификујемо. Разумеш? Овде имаш онај идентитет који тражи клијент. Замисли све ово, као једну велику представу у којој играш све што пожелиш...
- ЛОРЕТА: *(За себе)*
Шта је ово? Час из теорије глуме...
- СИСИ: Радиле су овде разне, знаш?
- ЛОРЕТА: Могу да замислим.
- СИСИ: Па, замисли. На пример, ово ће да те запрепасти, али интелектуалке су најбоље у овом послу. Имаш ти неки факултет? Рекла бих да студираш?
- ЛОРЕТА: То се вас не тиче. Само да знате, завршила сам факултет.
- СИСИ: Образоване, паметне... Била је једна толико фина жена, мојих година, магистар хемије, професор... није важно где, она је била докторка за овај посао, ма лудели су за њом... Амелија, то јој је било "уметничко"... после смо се спријатељиле... Паметна и културна, није могла да преживи, и дошла овде...
- ЛОРЕТА: И ја сам зато овде.. То је апсолутно тачан податак из мог стварног живота. Жена на ивици нервног слома! Немам од чега да живим.
- СИСИ: Али не, срце, она је и волела... Никада се није удавала и овде је стварно пуштала машти на вољу... Њу је, знаш, ово узбуђивало... Тако је сама говорила. "Мене ово узбуђује"... Ал' после, морала да нас напусти... разболела се... јадна... почела да прича да су јој ставили микрофоне свуда, да је прате, да је прислушкују... у Лази је сада, јадница... ти си дошла уместо ње...

ЛОРЕТА: Али ја, будите уверени, нећу полудети...

СИСИ: Ајде да будемо на “ти”. И да ти кажем нешто, срце, ако ваљаш, овде можеш да зарадиш.

Лампица на Сисином телефону

СИСИ: Хало? То си ти, ммм, чекала сам те. Баш сам се питала што данас касниш. Јел ти се одужио састанак?

(Сиси покрије слушалицу руком и обрати се Лорети)

Овај се јавља сваког дана, то му је псеудоним, наравно... кад зове ујутро, увек стоји го на тераси, док му жена успављује дете. Јављао се и док је била у другом стању... А јавља се и из кабинета... у ово доба... Кад имају паузу на заседању... Воли да будем дивљакуша... Ту сам, ту сам, јеси се скинуо... до пола... откопчаваш панталоне... ту сам... спремна да скочим... али нећу... само пролазим поред тебе, њушим те, полако... осећам твој мирис...

(Рикне као лав)

Животињо моја. Животињо! Животињо! Животињо прљава... длакава... велика... српска...

(Рикне)

Са’ћу да те карам!

Сиси покрије телефон руком и обрати се Лорети

СИСИ: Гледај и учи!

Гласна еројска музика, дахћање, телефони, мушки гласови, њих две са телефонима, у разним позама, стилизовано, црвено светло ишћ. Лорети на крајко одлази са сцене, за то време Сиси навлачи дружи пеоар, поије иће, пресвуче мајицу ишћ. Лорети се враћа на сцену у дружој кошуљи, на пример... ишћ

4. ТРЕБА САМО ДА СЕ ОПУСТИШ, СРЦЕ

Суїрадан, или после неколико дана, Сиси и Лорейа седе на фоїељама и иїју кафу. Сиси шїрика, црвена вуница. Смеју се.

Док оне причају, из офа уместїо музике музике иде снимљена ероїска шрака са њиховим гласовима и шексї се бескрајно понавља до прве звоњаве шелефона.

“Волим ие, само шеби ирилазим, ммм, кажи шїа хоћеш, ако хоћеш садо’мазо, ириїисни оїцију иеї, ако хоћеш девојчицу, ириїисни оїцију ири, љубим ие, уђи у мене као у храм, ако хоћеш доминацију, ириїисни оїцију девей, ммм”

СИСИ: Ма иди, бре, тек ћеш ти да видиш. Срце, ово је велика школа. Ради се о томе да се само опустиш.

ЛОРЕТА: Тотално је уврнуто и понекад одвратно, али опустила сам се. Не можеш да кажеш. Зар нисам?

СИСИ: Јеси, срце, бога ми, опустила си се. Чула сам како си се занела, пре неки дан. Стварно ниси глумила.. Што је у неку руку добро за посао...

ЛОРЕТА: Ма, дај, шта причаш. Није истина. Ја имам дечка кога волим... Ццц, отпала ми флекција на штикли! Види.

Лорейа скида циїелу и покушава да углави флекцију у шїиклу.

СИСИ: Па то нема никакве везе, срце. Дечко за дечка, а посао за посао. Што се тиче дечка, благо њему. Стварно си добра. Жива си ватра и имаш маште. Што јес’ јес’. Биће нешто од тебе. Мало још да се привикнеш, да заборавиш ко си...

ЛОРЕТА: Јел’ ти заборавиш ко си?

СИСИ: На жалост, да. На срећу, да... И, какав ти је дечко? Мора да је коцкасти, са кајлом, ћелав... Личи на рол ’он дезодоранс, а?

ЛОРЕТА: А, па ту се вараш. Изузетно пристојан младић. Са довољно косе. И на глави.

СИСИ: Види малу ’ал се ослободила.

Лорейин шелефон засвейли. Лорейа и даље држи циїелу у руци

ЛОРЕТА: Да... Могу да будем твоја мачкица, твоја кучкица...
(Покрије руком шелефон)
То је онај што се пали на рекламе и мене... Ту сам... познала

сам ти глас... Велики Мрсоје... Шта кажеш? Оћу, курво, да ми... да ми донесеш свињске шницле... а, нема проблема, ево одмах, од руже, поховане, само заповеди, газда...

Пали се лампица на Сисином телефону

- СИСИ: Ах, хер Удо? Гутн таг.
- ЛОРЕТА: Шта кажеш? Оћу, курво да ми донесеш свињске шницле?
- СИСИ: Ајн момент, бите.
(Лорети)
Видиш срце, мене тражи дипломатија, Унпрофор, сејв д чилдрен...
- ЛОРЕТА: Нема проблема, ево одмах, од руже, поховане, само заповеди, газда
- СИСИ: Их бин дајне Сиси, либе Удо.
- ЛОРЕТА: Нећеш поховане?
- СИСИ: Ја Вол!
- ЛОРЕТА: Све овако дахће, каже неће поховане, него свеже месо, а ми смо, као у његовој месари... Тотално је луд.
- СИСИ: Волензи, бите, ајне бумсен?
- ЛОРЕТА: Да се скинем? Скидам се газда.
- СИСИ: Вундербар.
- ЛОРЕТА: И да се нагнем на пулт? Спремна, газда.
- СИСИ: Оберштрумбен фон штандатн фирер!
- ЛОРЕТА: *(Лорети држи цицелу и укуцава флексицу)*
Да узмем тучак? У велики тучак, дебели, врло дебели, аха
- СИСИ: Аншулдиген зи бите, Удо
- ЛОРЕТА: Ударам газда
- СИСИ: Ду бист мајне клајне картоофел
- ЛОРЕТА: Шта да вичем?
- СИСИ: Фолксфаген, ја!
- ЛОРЕТА: Шта да вичем?
- СИСИ: Брусхалтер? Ја!
- ЛОРЕТА: Добро. "Ти ћеш мени".
- СИСИ: Ајн цвај драј, Франкфурт ам Мајн!

ЛОРЕТА: “Ти ћеш мени”
СИСИ: Хозентрегер!
ЛОРЕТА: Да покупиш?
СИСИ: Шенген!
ЛОРЕТА: Е, нећеш вала! Е нећеш вала!
СИСИ: Сауеркраут!
ЛОРЕТА: Газда, јеси ту?
СИСИ: Шпилхозен, бите
ЛОРЕТА: Шта да кажем?
СИСИ: Киндер јаје!
ЛОРЕТА: Лепша страна куповине – Ц маркет!!!
СИСИ: Кнауф плоче!
ЛОРЕТА: Си свршио?

ЗАМРАЧЕЊЕ

5. МИ ЈЕДЕМО ИСТИ БУРЕК, СРЦЕ

Сушрадан, или неколико дана касније.

Црвено светло, еројска музика.. На сцени за сценолом седе Сиси и Лоретиа. У пошћуној пшћини Сиси једе бурек. Лоретиа гледа у шелефон.

- СИСИ: Оћеш мало бурека?
- ЛОРЕТА: Оћу, мртва сам гладна... Што си данас тако добра према мени?
- СИСИ: Не знам, ваљда зато што исти лебац, то јест бурек, једемо. Нешто ми те, одједном, жао. Скупила си се ко два цвоњка у цепу.
- ЛОРЕТА: Немој да ме жалиш, кеве ти. Кад Лаки исплаћује?
- СИСИ: Који је данас? Четрнаести? Сутра! Не брини, сутра добијаш твој слатки прљави новац... А неће бити мали.
- ЛОРЕТА: Надам се.
- СИСИ: Јел' ћеш да га слупаш сама или ћеш да га... поделиш са неким?
- ЛОРЕТА: Јесте, водићу дечка на порно филм.
- СИСИ: Ја, кад сам била у твојим годинама, од првог хонорара сам...
- ЛОРЕТА: Нису ваљда и тада постојале вруће линије...
- СИСИ: Не, само сам хтела да кажем... да понекад... немам са ким да разговарам... само то...
- ЛОРЕТА: Зар поред оволико разговора, теби још фали?
- СИСИ: Ово нису разговори.
- ЛОРЕТА: Уопште ме не занимају интимне исповести ако нису на таксиметру, немој да се љутиш... Одличан ти је бурек.

Лоретиа се пали лампшца на шелефону.

- ЛОРЕТА: Фррр, ја сам твоја ммм чикита, мрр, фррр, кажи, шта желиш... Лорета... То си ти?... познајем ти глас... познајем твој мирис... твоју пуну жељу, газда... твоје велике месарске руке... Како ниси месар? Данас ниси месар?... Добро, буди шта хоћеш... шта си данас?... Може... све може са твојом Лоретом... не једем... шта ти је... облизујем усне... Шта је било? Ту сам, газда, ммм, ту сам, имам бунду на себи, а испод, погоди шта – ништа... Извини... где смо?... кажи полако... све време овог света је наше... не журимо нигде...

добро... смисли... О. К. добро, у авиону смо... да будем стјуардеса? Важи... Драги путници, у случају принудног слетања... имам тегет сукњу, ципеле на штиклу, чарапе са халтером... пунђа... да... ти седиш... позади... авион је полу-празан... Видим те, немој да се кријеш иза "Политике"... Неваљали, неваљали путнице... да... да... ја вам прилазим, само се ви раскомотите, откопчајте се... прилазим полако, притисак у авиону расте... остали путници спавају...

(Сиси јој прилази и зајрејашћено јој показује неки тексст у новинама, Лорета ја са њажњом чииа и крсии се)

Ту сам. Седам поред вас, господине. Прекрстила сам ноге, и завлачим руку, са пуно златног прстења, испод "Политике". Молим? Не могу то да изговорим.

СИСИ: Кажи, срце, то је део посла. Улога.

ЛОРЕТА: *(Сиси)*
Не могу.

ЛОРЕТА: *(У телефон)*
Извините господине, али то је против правила службе. Могу да вас откопчам, могу да вас додирујем, могу да вас грицкам за уво, могу све, али да кажем ту реч, то не могу. Може Мишко? Лепотан? Мрцина? Црни ђаво? Меда? Слинавко? Ђелави? Малиша? Грубијан? Председник? Коњина? Уд? Велики диктатор? Црвен Бан? Кентаур? Дечко? Питон? Удав? Не зезам се. Шта вам се највише допада из наше понуде? Дебрецинер? Коњина? Може дебрецинер? Може. Ипак сте ви месар, добро, добро, ал' у авиону, у авиону... Шта хоћете, господине? Добро, ево... ммммм... јел вам прија,

(Загризе бурек)

и ја волим, што је некако свеж и сочан и масан... а, пилот стиже?... Разумем... сада ћемо да прекинемо... у реду, господине, шта да кажем?... како да не... "И мирис... и укус", ммм "И мирис и укус"... јел још? И Мирис и укус... Грааанд... велики... Јел било лепо? Зови ме... ту сам... бићу шта год хоћеш.

(Лорета сјушиа слушалицу, и заише на њаир)

Данас му је ишло брзо. Девет минута. Стално морам да перем руке, после разговора...

СИСИ: *(Сиси диже поглед са новина)*
Како не можеш да кажеш. Си нормална? Девојко, мало језике да учиш! Бре, кад муштерија тражи, мораш да будеш спремна. Ја могу да ти кажем на ком год хоћеш. Дик, пинис, кацо, милушка., шванц, муши...

- ЛОРЕТА: 'Си то, можда, прочитала у новинама?
- СИСИ: Чекај, секунд. Ма јеси видела ово? Шта кажеш? Претећа писма. Ццц.
- ЛОРЕТА: Нисам схватила коме су упућена.
- СИСИ: (*Чија новине на глас*)
Каже, претећа писма невероватне садржине добило је петнаест угледних Београђана. Чија имена, наравно, не помињу. Каже, невероватно писмено написана. "Луташ, још витак, под сребрним луком..."
- СИСИ и ЛОРЕТА: Црњански!!!
- ЛОРЕТА: Није ваљда да у претећим писмима цитирају Црњанског?!
- СИСИ: "Луташ, још витак под сребрним луком, али нећеш још дуго"... Па онда, слушај... види, каже... и Десанку Максимовић... Шекспира... ццц
- ЛОРЕТА: Шта каже, шта каже?
- СИСИ: Драги господине, ако не желите да завршите као у *Пейи-рарчким причама*, ако не желите да кашу Вашег просутог мозга скупљају лопатицом по седишту вашег Аудија, онда ћете... толико и толико пара...
- ЛОРЕТА: Лезиво... Који монструми
- СИСИ: Каже, полиција трага за наручиоцима...
- ЛОРЕТА: Мени је занимљивије који монструм то смишља.
- СИСИ: Увек, каже, цитира неку познату песму и сцену из неког филма. Људи су престрављени.
- ЛОРЕТА: Ко су људи?
- СИСИ: Нема имена. Угледни бизнисмени.
- ЛОРЕТА: Не, стварно, ми живимо у томе... доба сумрака. Морбидно. Кад би Црњански знао.
- СИСИ: Шта, да су уметност и криминал, напакон у отвореној вези? И са несумњивом узајамном коришћу?
- ЛОРЕТА: Извини, али овако нешто никад нисам чула...
- СИСИ: Па онда, срце, ниси учила историју... Ово јесте страшно, ал', кад боље размислим, нико их не добија за цабе.
- ЛОРЕТА: То је одвратно што си рекла. Како можеш?

- СИСИ: Што се мене тиче, срце, ја сам матора...
- ЛОРЕТА: Какве то има везе...
- СИСИ: Вероватно то пишу једни другима... мислим, страшно јесте, али то је обрачун у њиховим редовима... то се нас не тиче
- ЛОРЕТА: Како можеш тако? То је себично и одвратно...
- СИСИ: Па шта и ако сам себична
- ЛОРЕТА: Тај став да нас боли уво док фрка не закуца на наша врата, то нас је довде и довело.
- СИСИ: Ја сестро, одавно немам илузије. Погубила сам их негде успут, сналазећи се свих ових година. Сада само гледам како да преживим. И само ме моја властита судбина занима
- ЛОРЕТА: Па није ваљда да те нико други не занима?
- СИСИ: *(Сиси усџаје, дохваи и шџрикерај и џочиње да шџрика)*
Баш је тако, вала.
- ЛОРЕТА: Немаш децу, то је разлог.
- СИСИ: Молим?
- ЛОРЕТА: То је разлог?
- СИСИ: За шта?
- ЛОРЕТА: Могла би мајка да ми будеш...
- СИСИ: Хм, добра си ти девојка... мислим...
- ЛОРЕТА: Да имаш децу, борила би се због њих... не би ти било све једно
- СИСИ: Ја сам се доста борила
- ЛОРЕТА: И ево нас овде, у овој ко зна чијој гајби, у овој рупи...
- СИСИ: Зашто је ово рупа? Ово није рупа!
- ЛОРЕТА: На порно телефонима...
- СИСИ: Да? Па?
- ЛОРЕТА: Шта, па?
- СИСИ: Слушај, срце, никог нисам убила. Никог нисам опсовала, нисам пожелела оно што је туђе...
- ЛОРЕТА: Искрено, 'ти кажем нешто у поверењу? Ја се стидим.

- СИСИ: Факат, није нам ово бизнис да се њиме хвалиш, али бар ником не чиниш зло... Чиниш сасмо добро људима, нека те то теши. А, извини, док нико не зна
- ЛОРЕТА: Али, ти знаш.
- СИСИ: Ја сам то рационализовала... опростила... не замарам се више тиме. Оуглала.
- ЛОРЕТА: Мислила сам да ће бити...
- СИСИ: Лакше?
- ЛОРЕТА: Да.
- СИСИ: Е, па онда је о томе требало да размишљаш пре него што си закуцала на ова врата
- ЛОРЕТА: Јер, знаш, ја нисам курва.
- СИСИ: То си рекла бар једно педесет пута до сада. Мада, доста си талентована
- ЛОРЕТА: Ја имам потпуно другачије снове.
- СИСИ: А ко их нема?
- ЛОРЕТА: “Лутам, још витак, са сребрним луком, расцветане трешње у крошњама мамим...”
- СИСИ: Извини, срце, нећу да будем индискретна, шта си завршила?
- ЛОРЕТА: Дивна песма.
- СИСИ: Тај твој дечко, срце, он, јадник, нема појма?
- ЛОРЕТА: Шта ти пада на памет... А твој дечко? Стварно, имаш ли некога?
- СИСИ: Не, немам никог. Немам никог, а могла бих. Али, предозирани сам знаш, овим нежностима преко телефона... па ми није некако до тога... Ти, вероватно, нећеш дуго остати овде?
- ЛОРЕТА: Пре бих се убила... А ти?
- СИСИ: Што се тога тиче, имам сво време овога света. Ја више, на жалост, не морам нигде да журим.
- ЛОРЕТА: *(Лорета њрилази Сиси и стави јој руку на раме)*
То је тако тужно... Живиш сама?
- СИСИ: Срце, нема личних питања. Ионако бих те можда слагала. Нисам баш најсрећнија особа коју си срела у животу, кад већ питаш.

- ЛОРЕТА: Јел' си некад изашла са неким пацијентом?
- СИСИ: *(Весело)*
Што, јел' ти неки заказује састанак?
- ЛОРЕТА: Онај један, што зове сваког дана... психопата...
- СИСИ: Јао, јел' шушка?
- ЛОРЕТА: Да, тај, откуд знаш?
- СИСИ: Што се представља као Џон Вејн?
- ЛОРЕТА: Да, тај ми заказује сударе, и кад кажем да не долази у обзир, прети да ће ме ухапсити... Сва се тресем кад му чујем глас...
- СИСИ: Немој, срце, да се секираш, такви су безопасни. А он, јављао се и раније, па је направио паузу. Провалила сам га. Тај је неки политичар. Једном је звао, и ја причам, ложим га, скидам га, он само дубоко дише, а ја чујем у позадини... говорника... помиње се Закон о клиповима кукуруза... или тако нешто... еј, тип ме зове из Скупштине, можеш да замислиш... 53 минута. То ми је рекорд био... зато сам запамтила...
- ЛОРЕТА: Лажеш?
- СИСИ: Не, мајке ми ти кажем. Па, срце, ако њега није срамота да са мобилног, у сред заседања, окрене овај број, онда ни мене није срамота да ово радим. Разумеш? А рачун за мобилни, не плаћа он.
- ЛОРЕТА: Е, само да ми се јави.
- Лампица на Сисином телефону се пали.*
- СИСИ: Хало? Мм, да... Колико имаш година? Све може... Кажим...
Како се зовеш?
(Зайрејашћено)
... Миливоје?... Сачекај.
(Сиси прекрива руком слушалицу и обраћа се Лорети)
Преузми ово дете... Не могу са клинцима... овај нема ни осамнаест година.
- Лоретића узима слушалицу, Сиси сјави руку на устима као да ће да повраћа и истрчи са сцене.*
- ЛОРЕТА: Где су ти тата и мама, душо? Шта радиш? А, па сад ћемо ми да радимо... математику? Ајде, полако... један, два, један два... ајде мало брже, тако... ајде... видиш да можеш... тако. И желим ти, Миливоје, да порастеш велики...

Еројска музика, дахћање, телефони, Лоретића излази са сцене.

6. МАМА, КАЖИ ДРАГИЧКА!

Сушрадан, или неколико дана касније.

На сцену се, у кућној варијанти враћа Олџа Крунић, окреће црвени параван на друџу сцрану, на њему је насликано цвеће, враћа једну слику на зид, и скида чаршафе са фојлеља. Зайали циџарейу. Осврне се да види да ли је све "под конац". Седа у фојлељу и насцавља да шцтрика црвени шал.

На сцену улази ужурбани Миливоје.

МИЛИВОЈЕ: Сасвим сам у реду. Немој да паничиш.

ОЛГА: Шта ти је, не паничим. Потпуно сам мирна. Али, немам ја времена за бацање. Пре три сата си рекао да долазиш за петнаест минута.

МИЛИВОЈЕ: Изгледаш уморно, мама. Имаш подочњаке, јеси добро?

ОЛГА: Напрежем се...

МИЛИВОЈЕ: Нећеш још дуго, обећавам.

ОЛГА: Шта?

МИЛИВОЈЕ: Да се бавиш глупостима.

ОЛГА: Драги мој, колико треба, толико ћу.

МИЛИВОЈЕ: Јесам ти обећао? Јесам ти обећао? Ја ћу да нас спасем!

ОЛГА: Мислиш да је то могуће?

МИЛИВОЈЕ: Па кад не бих у то веровао... Шта штрикаш то?

ОЛГА: Неки шал, да смирим руке. Мање пушим, знаш. Јуче сам им читала Мопасана. Замисли. Много лепе приче.

МИЛИВОЈЕ: Ако је за мене, моје. Не подносим црвено.

ОЛГА: Да знаш да сам га поново открила.

МИЛИВОЈЕ: Кога?

ОЛГА: Ги де Мопасана.

МИЛИВОЈЕ: Е, па мама, сад ћеш да откријеш и мене.

ОЛГА: Ниси ваљда?

МИЛИВОЈЕ: Да.

ОЛГА: Написао? Комад? За мене?

- МИЛИВОЈЕ: Није баш цео комад, али... имаш ту прве две сцене... да ми кажеш како ти се чини... Ево ти.
(*Миливоје јој даје фасциклу*)
- ОЛГА: О, ништа лепше ниси могао да ми даш... сине мој
- МИЛИВОЈЕ: Немој само да ми се расплачеш... то је тек почетак
- ОЛГА: Па нисам ја баш тако танка, срце.
- МИЛИВОЈЕ: Откуда сада то?
- ОЛГА: (*Олги испија црвено кљуиче*)
Шта?
- МИЛИВОЈЕ: (*Дохвати кљуиче и да јој га*)
То, "срце". Из које је то приче? Из твојих уста, стварно, мама, звучи као псовка.
- ОЛГА: Ју, боже, омакло ми се. Само сам се мало... шалила
- МИЛИВОЈЕ: Да прочиташ и да видимо у ком правцу да развијам даље њен лик. Мало сам збуњен, видећеш. Она је глумица... добро, то знаш... без посла...
- ОЛГА: Добро, добро, немој да ми препричаваш, то не подносим... Прочитаћу натенане...
- МИЛИВОЈЕ: И враћам ти ово.
- ОЛГА: Шта је то?
- МИЛИВОЈЕ: Што ти дугујем. Зарадио сам неке паре...
- ОЛГА: Од оног криминалца?
- МИЛИВОЈЕ: (*Запрепаићено и шајатом*)
Откуд знаш?
- ОЛГА: Ти си ми рекао. Шта ти је?
- МИЛИВОЈЕ: Ја ти рекао?!? Јеси ти нормална?
- ОЛГА: Да паштету прави криминалац...
- МИЛИВОЈЕ: А, то? Да, да...
- ОЛГА: Делујеш ми узнемирено? Шта се с тобом догађа?
- МИЛИВОЈЕ: Ма не, само журим. Ето. Мислим, кад морам рођеној мајци да се најављујем кад ћу да дођем.
- ОЛГА: Свако има права на своју приватност.
- МИЛИВОЈЕ: Е, добро, немој сада предавање о приватности

- ОЛГА: Јеси гладан? Стани мало...
- МИЛИВОЈЕ: Не. Журим.
- ОЛГА: Увек журиш, остани, молим те... Па, сине, да пробаш резанце са маком што сам ти направила...
- МИЛИВОЈЕ: Резанци с маком? Хоћу, мама!
- Миливоје седа за сѝо, Олџа доѝрчава са шерѝицом. Доноси музичку куѝију, оѝвара је, музика свира, Миливоје једе, мајка ља љледа...*
- ОЛГА: Никад не дођеш да причамо. Толико тога има...
- МИЛИВОЈЕ: Мама, оћеш сад да ми увалиш и кривицу што не долазим чешће, а овамо не могу да банем као сваки нормални српски син кад ми се прохте...
- ОЛГА: Ја сам само, понекад, страшно усамљена
- МИЛИВОЈЕ: Мама! За то си сама крива! Кад би мало ослабила...
- ОЛГА: Молим?
- МИЛИВОЈЕ: Зашто одбијаш да наћеш неког пријатеља? Да имаш са ким да остариш.
- ОЛГА: Миливоје!
- МИЛИВОЈЕ: Молим!
- ОЛГА: Јеси га видео скоро?
- МИЛИВОЈЕ: Кога?
- ОЛГА: Шта кога, твог оца. Сваки пут кад се видиш с њим...
- МИЛИВОЈЕ: Дај, бре, шта причаш. Нисам се видео са њим. Напротив! Јуче ми је спустио слушалицу...
- ОЛГА: Значи звао си га? Како можеш да се, за име Бога, понижаваш?
- МИЛИВОЈЕ: Дај, бре!
- ОЛГА: Јесам ти милион пута рекла да се за све што ти треба обратиш мени. Ја ћу за тебе све да учиним...
(*Олџа усѝаје и очајнички ѓрли Миливоја, Миливоје се измиче, Олџи дрхѝи љлас*)
А он, он није хтео да чује за тебе ни пре него што си се родио... схвати то већ једном, биће ти лакше. Видиш како сам ја схватила... У животу, сине, имаш само мене. И, ја, имам само тебе.

- МИЛИВОЈЕ: Добро, мама... Мама? Али, не могу ја бити твоје друштво, знаш... Имам и ја свој живот
- ОЛГА: *(Појравља фризуру, зајече сукњу и брише сузе)*
Све је мени јасно. Олга, за старо си гвожђе. Јел' то? Па, то ћемо тек да видимо. Само у овој земљи жена од педесет година је отписана...
- МИЛИВОЈЕ: Тако те волим.
- ОЛГА: Значи, она је у питању. Ова твоја глумица?
- МИЛИВОЈЕ: Да извинеш.
- ОЛГА: Јел' овде има и за њу... улога? Баш ме занима...
- МИЛИВОЈЕ: Али, ти си главна.
- ОЛГА: Па кад ћу онда да је упознам, поготово ако ћемо да радимо заједно...
- МИЛИВОЈЕ: Чекај, Олга, полако. Много си хеви. Свакој си до сада нашла ману. Ајде, бре, ни једна ти није била довољно добра, све су ти биле јефтине, приглупе... Ти си, ипак, мајка српског јединца!
- ОЛГА: Ја сам добра мајка. Зар нисам?
- МИЛИВОЈЕ: Јеси, али...
- ОЛГА: Нема, али. Или јесам или нисам. Ако имаш нешто да ми замериш, сине... "Кажн сада, или ћути заувек"...
- МИЛИВОЈЕ: *(Смејући се)*
Е, стварно си изување... Ти си најбоља мајка на свету, о. к?
Мајка храброст.
- ОЛГА: Што, јел' можда нисам храбра? Сама сам те подигла, сама сам те лечила... школовала
- МИЛИВОЈЕ: Не причам о томе, разумеш. Него, није баш лако девојци која те упозна. Према томе, чекај мало.
- ОЛГА: Зашто? Не стидиш ме се, ваљда?
- МИЛИВОЈЕ: Шта ти је, одједном? Стрпн се. Можеш да је упознаш само као глумицу... у мом комаду, као твоју колегиницу, а не као моју девојку, разумеш?
- ОЛГА: А, то? Разумем. Једва чекам.
- МИЛИВОЈЕ: Јавићу ти се вечерас. Да чујем шта кажеш.
- ОЛГА: Не, јавићу се ја теби.

МИЛИВОЈЕ: *(Одлазећи њеатрално)*
Осмехни се одлазећем сину. “А мир, свуд је мир, кад распем што је било и приклоним главу на оно што ме чека...”

ОЛГА: *(Настављајући замишљено, за њим)*
“... на цео један крај са ког се вино слило... И смех, и дивна бестидност далека...” Ех, Стражилово. Каква песма! Тај дивни, дивни Црњански...
Олга погледа на сат и ужурбано почиње да се “спрема за посао”.

Одједном се њргне, као да јој се ујалила лампица.

ОЛГА: Црњански?

Узима фасциклу, отивара је, загледа први лист, почиње њанично да ѡреврће ѡреосталих неколико листова... Загледа исјод фасцикле, ѡреврће је...

ОЛГА: *(Чииа)*
“Луташ, још витак под сребрним луком, али... нећеш још дуго...” Шта је ово? “Остави пакет са... новцем... у казину... поред стола... ако не желиш да се заувек опростиш од својих колена од којих ћемо са радошћу направити пудинг...” Црни Миливоје, то си ти !

Олга врисне и баца фасциклу. Излећи са сцене.

МРАК

7. ЦРВЕНИ ШАЛ

Ероїска музика. Црвено свейло.

Лорейа на телефону, ойушїена.

ЛОРЕТА: Хало? Да? Молим? Супер цим? Може, код твоје Лорете све може... Двадесет шест вежби? Ако се то може назвати вежбом. Ми то радије зовемо позе. На рате? Па то не може. Шта каже на телевизији? Извините, шта ви уопште тражите? Справу за кућни боди билдинг...

Сиси улази у собу са заїаљеном цигарейом, нерасїоложена, са накриво намешїеном периком, огрнуїа пеоаром и у кућним пайучама. Седа у фойељу. Исїод мишке носи смойани црвени шал.

ЛОРЕТА: Погрешили сте број. Замисли, Сиси, зову да наруче справу за вежбање....

СИСИ: А, ха.

ЛОРЕТА: Погрешан број... Види, зар нису слатке?

СИСИ: Шта?

ЛОРЕТА: Ове чизмице. Данас сам их купила...

СИСИ: И, јеси купила нешто сину?

ЛОРЕТА: Чијем сину?

СИСИ: Дакле, и за сина си слагала...

ЛОРЕТА: Шта?

СИСИ: Срце, нема везе. Ви, млади, и кад лажете, лоше то радите. Увек вас нешто ода.

Сиси скочи и узме фасциклу са сїола, седне на њу.

ЛОРЕТА: Извини, а чега се играмо данас? Полицијске станице? Ми-слим, ипак, ништа нећеш сазнати о мени.

СИСИ: А симпатична си ми.

ЛОРЕТА: И ја, сад, као, треба да ти узвратим комплиментом?

СИСИ: Лорета, срце, ипак се виђамо сваког дана, па ко велим да се боље упознамо.

ЛОРЕТА: Не дај боже да још дуго седимо заједно у овој рупи. Јел данас стиже лова? Шта си то сакрила?

СИСИ: Ништа. Извини, није ово рупа. И скини ноге са фотеле.

- ЛОРЕТА: А што, јел' можда твоја?
- СИСИ: Није, него да не прљамо, видиш да је човек ставио чаршафе...
- ЛОРЕТА: Ниси ми разредни старешина... си нешто нервозна данас?
- СИСИ: Ајде, молим те, не знаш ти како изгледа кад ја...
- ЛОРЕТА: Брига ме, ја ионако нећу дуго још овде...
- СИСИ: Размишљала сам, нешто... баш о томе... што знам да ћеш убрзо отићи одавде, и... биће ми жао...
- ЛОРЕТА: Па нормално! Шта мени фали, погледај ме. Ја сам млада, лепа, паметна, образована и поштена девојка, свако да ме пожели... Ја сам жена мог живота!
- СИСИ: Не говорим о томе... постала си ми...
- ЛОРЕТА: И ја тебе готивим, Сиси, стварно... Супер си... Али, одлучила сам да више не плачем, да не очекујем много од других, да гурам за себе, па где стигнем. Не могу да се везујем... Ми смо само случајни партнери. Ја уопште више не схватам ово трагично. Радим, јер сам то сама изабрала... у неку руку, знаш, то ми је посао... То си ме ти научила. Зар не? Да тако посматрам. Видиш да сам се променила. Шта кажеш?
- СИСИ: Хтела сам само да те боље упознам...
- ЛОРЕТА: А, па сад ја, то не дозвољавам, немој да се љутиш. Сама си ми то говорила. Ми имамо ову садашњост, ти и ја. А ја имам и будућност. Зато хоћу да останем Лорета. А, ти, Сиси, имаш прошлост. То те коље.
- СИСИ: О којој ти не знаш ништа...
- ЛОРЕТА: А и не занима ме. Претерано. Јел тужна?
- СИСИ: Не, прелепа је.
- ЛОРЕТА: Па што не живиш од ње?
- СИСИ: Зато што живим за њу...
- ЛОРЕТА: Који одговор... Из серије, мајке ми...
- СИСИ: Ја сам стварно имала... каријеру...
- ЛОРЕТА: Ја ћу је сигурно имати
- СИСИ: Дај боже. Што, јеси нашла бољи посао? Шта ћеш да радиш?
- ЛОРЕТА: Шта год да радим... није битно... ми се, ако се икада сретнемо, на улици, знаш, на пијаци...

- СИСИ: Ја и тако и тако, срце, слабо излазим.
- ЛОРЕТА: Правимо се да се не познајемо.
- СИСИ: То се подразумева. Мада, не верујем да ћемо се срести...
- ЛОРЕТА: Добро, али ипак.
- СИСИ: Ипак смо ми у истим говнима, срце, само што сам ја твоје
прошла, а тебе тек чекају изненађења...
- ЛОРЕТА: Па о томе ти и говорим... Знаш, можда ће од мене нешто да
буде, па зато... А ти си жена на заласку...
- СИСИ: Ох, већ сам то негде чула... Само, знаш, живот сваком од нас
може да се преокрене у једном тренутку, набоље или на
горе...
- ЛОРЕТА: Према томе... дискреција загарантована...
- СИСИ: Не брини... Али, још увек си овде
- ЛОРЕТА: На жалост... Нисам те то никад питала...
- СИСИ: Колико сам ја дуго у послу?
- ЛОРЕТА: Да.
- СИСИ: Довољно дуго да... се сама себи смучим... али не довољно
дуго да остварим своје снове... Ја сам у суштини пропалица,
срце...
- ЛОРЕТА: Сиси, шта ти је? Драга Сиси? Ко те је тако растужио? Откуд
сад тај тешки критички тон? А?
- СИСИ: Кад помислим ко сам ја, какав је мој живот и шта сам
створила...
- ЛОРЕТА: Бар си зарадила.
- СИСИ: Аха. Али, ни у овоме нисам најбоља.
- ЛОРЕТА: Шта ти је данас?
- СИСИ: Нигде нисам успела...
- ЛОРЕТА: А лова? Што ћемо да зарадимо? Да се дигнемо из овога... И
овај Лаки, могао је мало боље да угреје гајбу. Следила сам
се...
- СИСИ: Лорета, срце...
- ЛОРЕТА: *(Нервозно, ибрајући шепирис)*
Шта је?

СИСИ: *(Прилази и сћидљиво јој даје црвени шал)*
Ово је за тебе. Имам нешто... за тебе

ЛОРЕТА: Сиси!... јеботе!

Лоретиња сиваваља шал око вратиња и приђе Сиси да је задрли. Сиси се измакне.

СИСИ: И, не познајемо се ако се негде сретнемо.

Лоретиња само климне главом, телефони звоне.

СИСИ: Нама су паре важне, зар не срце? Хајде да радимо!

Лоретиња узима слушалицу, Сиси седне и запали цигарету, посмајра је.

ЛОРЕТА: Овде твоја Лорета. Бићу све што пожелиш. Само кажи, могу да те љубим, могу да те грицкам... А, ти си?
(Окрене се ка Сиси и покрије слушалицу)
Зове Џон Вејн! Онај политичар. Онај што шушка, онај што ми прети...

СИСИ: Дај ми га овамо. Хало? Овде твоја Сиси... Лорета је морала да изађе... па ћу ја да је заменим... Сиси... Само кажи, аха... Бићу све што пожелиш... где си то? На свечаној академији...? Нема проблема, срце, где седиш? Надам се да си у последњем реду... аха... знам, ти тешко... долазиш до врхунца... па зато ћемо полако... сад ће теби твоја Сиси да помогне... Можеш мало гласније?... Аха... Оћеш да седнем и да раширим ноге?... слушај, срце, имам педесет година... аха... Па мало је срамота да жена у мојим годинама... откуда ја овде?... Па захваљујући теби, срце. Даћеш, а? Свиђа ти се? А, јел ти мало волиш да претиш преко телефона, а? Волиш? А волиш и неваљале девојке на мобилни? Волиш? А волиш и што ти не плаћаш ове рачуне? Да наставим? Ово те пали?!?... Да се носиш мало у три лепе пизде материне, цукело једна! Због тебе и теби сличних ја седим и даћем у телефон, уместо да мирно дочекујем пензију, ђубре једно, узели сте нам право и да дишемо, срозали сте нас на дно, направили од нас своје отираче, своје лакеје, своје жртве, своје проститутке, курво једна, ма да могу сад бих дошла све вас, лопове и битанге, говњивом мотком па у главу, стоко једна... Ја те нисам бирала, а и ови што јесу, вероватно би себи сада руку којом су те заокружили одгризли, ти си Џон Вејн?!? Узо си ми живот, узо си ми наду, узео си ми могућност да... да се сама себи не смучим кад се погледам у огледало... Да можемо да дишемо само ако се правимо да вам пушимо, само ако вам дамо да нас...

ЛОРЕТА: Сиси, смири се

СИСИ: Нећу да се смирим, нећу да се смирим! Наћи ћу те на улици и пљунућу те у лице, знаћеш, кад ме будеш видео... Шта??
Ово те највише пали? Болесниче један.

Сиси сїусїи слушалицу, и заїлаче се.

ЛОРЕТА: Шта је било?

СИСИ: Никад лепше и лакше, каже, није свршио. Повратићу.

ЛОРЕТА: *(Слеѓне раменима и їодиѓне їри їрсїа)*
Србија!

Сиси исїрчава из собе.

8. ЗАШТО, ПОБОГУ, ЗАШТО?!?

Лоретиња осџаје сама. Намешџа црвени шал. Пали се црвено свеџло, музика ероџска, Лоретиња узима џелефон, седа са ноџама џреко наслона фоџеље, џурџија нокџе и џочиње мазно да разџовара.

ЛОРЕТА: Доџи. Приџи, немоџ да се боџиш. Твоџа Лорета ће да буде твоџа мачкица, твоџа лукава лиџа, твоџа маза. Твоџа Црвенкапа. Оћеш то? Може?

Док Лоретиња разџовара у собу џолако улази Миливоје, као лоџов, осврће се око себе, види с леџа жену коџа џелефонира. Заусџави се и слуша неколико секунди. Полако јоџ џрилази.

ЛОРЕТА: Ммм, како су ти велике руке. Волим твоје руке, стави ми их на брадавице, чврсте су, јел' осећаш? Ммм, како су ти велики зуби, ммм да можеш да ме угризеш... гриц гриц...што ме то пали... ммм ала су ти велике плочице на стомаку ммм, и јао ала ти је вееелики нос... а какав нос... такав вееелики ти је и понос

Прилази јоџ Миливоје и куцне је џо рамену.

МИЛИВОЈЕ: Извин'те, ко сте ви?

Лоретиња врисне и исџусти џелефон. Онда се окрене и врисне још једном

ЛОРЕТА: Миливоје!!!

МИЛИВОЈЕ: Ангелина!!!

ЛОРЕТА: Откуд ти овде?

МИЛИВОЈЕ: Откуд ја? Откуда ја? Шта је, бре, ово? Откуда ти овде? Све сам чуо! Курво једна. С ким се то швалеришеш?

ЛОРЕТА: Није то што мислиш, Миливоје, саслушај ме...

МИЛИВОЈЕ: 'Си офарбала косу? Јел то перика, говори! Шта се овде догађа?

ЛОРЕТА: Није ваљда да ме пратиш? Монструме!

МИЛИВОЈЕ: Хоћу објашњење одмах. Откуд ти овде и где ми је мајка?

ЛОРЕТА: Каква, мајка, о чему причаш? Јеси нормалан? У животу нисам видела твоју кеву. Чекај, све ћу ти објаснити...

МИЛИВОЈЕ: Како, бре, ово је њен стан! А ниси је видела. Где је она и шта ћеш ти овде?

ЛОРЕТА: Е, стани, потпуно те разумем... Ово је неки жешћи заплет... али све ћемо да разјаснимо, сад ће да дође Сиси

- МИЛИВОЈЕ: Ко? И што стоје ови чаршафи? Оће да кречи?
- ЛОРЕТА: Не, колко ја знам, Лаки је то покрио да се не прља.
- МИЛИВОЈЕ: Који Лаки?
- ЛОРЕТА: Власник!
- МИЛИВОЈЕ: Није ваљда, Лаки...? Где ми је мајка и шта радиш овде?
- Оћварају се враїа и улази Сиси, намешїајући наочаре, Сиси је поћнуїе љаве и у првом шренуїку не примехује Миливоја.*
- СИСИ: Он ће мени да сврши, најбрже и најслађе у животу... Лорета, срце, извини, ово ми се до сада никада није десило. Да ја полудим.
- ЛОРЕТА: Сиси, имамо... проблем...
- МИЛИВОЈЕ: *(Анђелини)*
Сиси?!?
- СИСИ: Миливоје!
- МИЛИВОЈЕ: Мама?!?
- ЛОРЕТА: *(Сиси)*
Па ти имаш сина?
- СИСИ: Лорета, ово је мој син.
- МИЛИВОЈЕ: *(Мајци)*
Како си је назвала?
(Лоретїи)
Ангелина, шта је ово?
- СИСИ: *(Ужаснуїа)*
Вас двоје се знате?
- ЛОРЕТА: То ми је дечко. Кога много волим.
- МИЛИВОЈЕ: О томе ћемо после, курво једна.
- СИСИ: *(Миливоју)*
Није, ваљда, она?... твоја... млада глумица? Ангелина?
- МИЛИВОЈЕ: Да, мама, шта је ово?
- СИСИ: *(Лорети)*
Ти?!? Ти?!?
- ЛОРЕТА: *(Миливоју)*
Зар ми ниси пријавио да ти је кева глумица? Некада чувена?

- МИЛИВОЈЕ: Па, она и јесте глумица, кретенко. Олга Крунић, а не некаква... Сиси... Шта се овде догађа?
- ЛОРЕТА: *(Олџи)*
А, па чула сам ја за вас... само кад сте ви играли у позоришту, ја сам била мала...
- МИЛИВОЈЕ: Откуда вас две заједно?
- СИСИ: Зар она, Миливоје, зар она???
- ЛОРЕТА: Сиси, зар тако?
- СИСИ: Миливоје, одговори ми!
- ЛОРЕТА: *(Подруљиво)*
Зар она, зар она, Миливоје, да ти буде мајка?
- МИЛИВОЈЕ: Не дирај ми мајку!
- ЛОРЕТА: А она мене може да дира? То је у реду?
- МИЛИВОЈЕ: У каквим сте ви односима? Јел' спремате нешто... неки комад... зато имате... перике?
- Сиси: *(Намиџујући Лоретини)*
Да.
- ЛОРЕТА: Не!
- СИСИ: *(Миливоју)*
Откуд ти овде? Јесам ти забранила да долазиш ненајављен!
- МИЛИВОЈЕ: Дошао сам да узем фасциклу коју сам ти грешком дао...
- СИСИ: Прочитала сам је. Твоју драму. Згрожена сам. Али о томе ћемо после.
- ЛОРЕТА: Није ваљда да си ипак пристао да напишеш оно што су ти они идиоти тражили? Замислите, госпођа Олга, пристао је да пише драму о Србину и Американцу, који хоће да усвоје дете у време...
- МИЛИВОЈЕ: Ђути, Ангелина, не знаш о чему се ради...
- ЛОРЕТА: Шта не знам. Писац који пристаје да ради политички коректан текст, гадиш ми се Миливоје...
- СИСИ: Мој син се теби гади? С који правом, курво мала...
- ЛОРЕТА: Па мање смо ми курве овде, у овој рупи...
- СИСИ: Ово није рупа!

- ЛОРЕТА: *(Миливоју)*
Имамо бре више достојанства... него ти. Твоја мајка, и кад им пуши, ради то, некако с поносом
- МИЛИВОЈЕ: *(Лорейи)*
Шта си рекла?
- СИСИ: Не! Глупачо!
- ЛОРЕТА: Нисам глупача! У питању је уметнички кредо, морални став!
- МИЛИВОЈЕ: *(Прилази мајци и сирџне јој њерику)*
Не могу да те гледам.
- СИСИ: Сине!!!
- ЛОРЕТА: С којим правом? С којим правом тако разговараш са својом мајком?!?
- МИЛИВОЈЕ: *(Лорейи)*
Ти се не мешај! Курвице једна!
- ЛОРЕТА: Е, баш хоћу! Заједно смо у овоме. Ти немаш права било коме да стављаш такве примедбе... ти си написао драму коју су ти наручили...
- МИЛИВОЈЕ: Нисам је написао, то сам те ложио да те скинем с врата... Нисам написао ту драму...
- ЛОРЕТА: Ниси? Е, сад ми је лакше. Извини се мајци!
- Сиси сїоји њоґнуїе ̄лаве*
- МИЛИВОЈЕ: Извини јој се ти! Курво једна
- ЛОРЕТА: Јесам курва. Зар ниси и ти? Зар нисмо сви?
- МИЛИВОЈЕ: Мама, јел то истина? Реци нешто.
- ЛОРЕТА: Ја ћу да ти кажем.
- СИСИ: Ђути!
- МИЛИВОЈЕ: Не, она ће да ми каже. Мама, реци нешто.
- ЛОРЕТА: Ја ћу да ти кажем!
- МИЛИВОЈЕ: Ти, ћути!
- ЛОРЕТА: *(Уноси му се у лице)*
Истина је! “Ми смо Лорета и Сиси! Позови нас одмах! Бићемо све што пожелите. Ми смо неваљале девојке. Најбоље у граду. Радимо све. Могу да будем твоја кучкица... Чикифррр, ммм, мачкица чикита фрррбум...”

МИЛИВОЈЕ: Престани!

ЛОРЕТА: Твоја мачкица...

Миливоје јој ојали шамар, Лоретиа пада на њод. Тајац.

ЛОРЕТА: Ми смо само две глумице, без посла, које само глуме...
(Насијавља у сузама)

Шта је, јуначино? Ми смо само глумице. Напољу смо сасвим други људи. Тихи суседи. Улазимо у лик... Јел' тако Сиси, кажи му, то су твоје речи

МИЛИВОЈЕ: Мама, јел то истина?

СИСИ: (Прилази и њодиче Лоретиу, њојравља јој шал, загрли је)
Да.

МИЛИВОЈЕ: (Олџи)

Гадиш ми се. Срам те било! Моја мајка! У твојим годинама, да се тиме бавиш, јаднице... "У овој кући се никада нису изговарале речи на П, К, и Ј". Јеси то говорила? А овамо, као, читаш за слепе. А ја патим што се мучиш, а ти преко телефона... срам те било... са непознатим мушкарцима... Стидим те се... Да ми ниси мајка... ја...

СИСИ: Ударио би ме?

МИЛИВОЈЕ: (Очајнички крикне)
Зашто??? Побогу, зашто?

СИСИ: Због овог живота... Због мене... због тебе... због твог комада...

МИЛИВОЈЕ: А ја сам хтео да ти напишем... улогу...
(Миливоју задрхџи џлас)

СИСИ: Написао си је.

Сиси одлази до фојшеље и узима, фасциклу којом маше. Узима новине са њода и чииа на џлас:

МИЛИВОЈЕ: Немој!

СИСИ: "Лугаш, још витак, под сребрним луком, расцветане трешње из заседа мамиш... али нећеш још дуго..."

ЛОРЕТА: То је он написао?
(Миливоју)

Ти си то написао? Монструме! Ти, пишеш претећа писма недужним људима? Та огавна, морбидна, монструозна писма?

МИЛИВОЈЕ: Могу да објасним...

ЛОРЕТА: Сиси, каквог си то монструма родила? И ти ћеш нама да причаш о неком моралу, убицо! Манијаче!

МИЛИВОЈЕ: Нисам никог убио! Нисам монструм! И нису недужни људи. То су криминалци! Криминалци криминалцима... Ја сам само писао. Ја сам професионалац... То је као да сам писао драму, као филм...

ЛОРЕТА: Па, онда је, ваљда, у реду?

СИСИ: Ђути Лорета!

ЛОРЕТА: *(Лорета почиње да плаче)*
Не зови ме више "Лорета". Ја сам Ангелина! Ја сам особа, а не лик! Не играм више у овој представи!

Лорета скине њеруку и баца је на под

СИСИ: *(Миливоју)*
Зашто? Побогу, зашто???

МИЛИВОЈЕ: *(Миливоју држи глас)*
Зашто? Због овог живота... због очаја... због... ње, тебе... и мене због... мог комада...

СИСИ: "Живот људски, и хрт
свео лист, галеб, срна, и Месец на пучини
привиђају ми се на крају, к'о сан, као и смрт
једног по једног глумца нашег позоришта"

ЛОРЕТА: "Само, све то, и ја, нисмо ником ни били више.
Него нека пена, тренуци, шапат у Кини,
што шапће, као и срце, све хладније и тише."

Миливоје стоји на сред собе, савио је главу, не гледа их, раширио је руке и призива их рукама да му приђу. Оне му прилазе.

МИЛИВОЈЕ: "Да не остају, ни Минг, ни јанг, ни јин,
Ни Тао, трешње, ни мандарин!
Нико и ништа".

Он их грли. Загрле се и Сиси и Лорета.

Затамњење

9. ЖИЗЕЛА И ЖОРЖЕТА

Олџа и Анџелина у соби, једино је свейло све време црвено, еројска музика, обучене су обе у њењоаре од свиле. Сиси шџирика, Лорейџа једе нешџио са новине...

ОЛГА: Жизела, богами, нећеш се ти леба овде најести.

АНГЕЛИНА: Жоржета, мислите шта год желите, али само да знате, ја нисам курва.

ОЛГА: Жоржета, срце, сви смо ми по мало... Него увати се ти телефона... И тако и тако, сви смо ми једна породица... несрећника...

АНГЕЛИНА: И, стварно сте радили као продавачица у самопослузи? Никад не бих рекла.

ОЛГА: Па у томе и јесте ствар. О томе се овде ради. Моћ трансформације, мимикрија. Тихи сусед... Напољу смо сасвим други људи. Ми, с обе стране жице...

АНГЕЛИНА: Али на улици, Жоржета, ми се не познајемо.

ОЛГА: Не брини, срце, нико никада неће сазнати. Дискреција загарантована....

Еројска музика, Анџелина и Олџа љрилазе љросценијуму и клањају се. Буран айлауз.

10. СРЕЂАН КРАЈ

На ѿросценијуму, ѿулії од ѿлексиџласа, рефлексїор џа освейџава.

Из off –а се чује џромки айлауз. На ѿросценијум излази Миливоје, обучен у смокинџ, са лейїїир машином, насмејан, узбуђен. У руци држи сїїайуейїу налик шїїафейїи и сл.. Ангелина и Олџа сїїоје у сцени.

Миливоје руком уїїишава айлауз и дубоко се клања.

МИЛИВОЈЕ: Ух. Хвала, хвала на овом аплаузу, и хвала на овом великом признању... Ја сам, узбуђен, дирнут, збуњен...

Наша мала земља претрпела је, као што сви знамо, многе несреће, много подела. Али, воља за животом, такозвано љубљење живота у свим његовим видовима, ипак је нешто што одликује наш мали народ. Ми уметници, преживели смо паклене тренутке, а ипак смо имали снаге да стварамо. У међувремену, сналазили смо се како знамо и умемо. Били смо очајни. Били смо бедни. Били смо луди. Били смо и зли... Али, примајући вечерас ово велико признање, на неки начин, ја га примам у име свих... нас... у име њих... наших уметника

(Миливоју задрхїи џлас а џруне айлауз)

који нису имали среће као ја... Опростите, заиста сам узбуђен... Понекад, не знамо да каљуга у коју западнемо може да нам буде највећа и најбоља животна лекција. О томе говори мој комад, који сте наградили.

(Айлауз)

Писац у ствари, у Србији, само имитира живот, који је суров и мелодраматичан, а који може да буде диван, ако имамо снаге да кажемо истину о себи... Да разумемо... и да опростимо.

Никада не бих успео да се изборим са собом, са овим животом и са овом причом, да није било двеју великих жена и великих уметница – моје мајке Олге Крунић, и моје жене – Ангелине Јовић, са којима сам заједно прошао ову причу. И које су вам одиграле једну сцену из мог комада. Ова награда, даме и господо, припада и њима двома.

(Айлауз, Олџа и Ангелина излазе на ѿросценијум, клањају се и љубе џа)

Цео фонд ове награде, прилажем Удружењу слободних и сиромашних уметника Србије.

(Айлауз из off –а)

На крају, морам да кажем да огромну захвалност за нес-

бичну подршку, за такорећи инспирацију, дугујем нашем генералном спонзору и пријатељу, господину Лазару – Лакију Грубишићу, познатом бизнисмену и власнику компаније, Кондомтрејд Интернешнл, а онедавно и власнику овог позоришта, који је имао слуха да подржи једног младог и анонимног уметника, и ову представу и који је вечерас са нама, у првом реду...

И, уместо захвалности, можемо само да ускликнемо слоган његове фирме, који сам ја смислио :

“Кондом трејд” – Једини стварно сигуран секс – преко телефона!

ОЛГА

КРУНИЋ: Мало кошта.

АНГЕЛИНА: Али пуно даје!

СВИ ТРОЈЕ

У ГЛАС: Кондом трејд интернешнл!

Поклоне се њублице, окрену се леђима, крену са сцене и сцџану.

КРАЈ